

gruppe havde meddelt, at den ikke ønskede at gå med til en sådan ændring. Derfor og på grund af de andre partiers stilling burde landstinget efter Stensballes mening ikke vedtage ændringsforslaget og derved skabe en konflikt med folketinget.

Til belysning af rigsdagens stilling til *dødsstrafbestemmelserne som helhed* hidsættes et uddrag af udtalelser i folketing- og landsting af ordførere og enkelte andre medlemmer. I forbindelse hermed omtales forslag ved 3. behandling i folketinget om dels at *vise lovforslaget tilbage til udvalget*, dels at gøre lovens ikrafttræden betinget af en folketingsbeslutning efter en *folkeafstemning* eller et valg.

Folketingsudvalgets ordfører, *Lorentzen (V)*, begrundede sin tilslutning til lovforslaget ved at henvise til, at der efter sidste krig overalt blev indført dødsstraf for visse af de groveste og farligste forbrydelser, også i lande, der som Danmark, Norge og Holland havde afskaffet dødsstraffen udenfor den militære straffelov. Disse erfaringer gjorde det overvejende sandsynligt, at det samme ville gentage sig i en lignende situation, og det syntes da rigtigst at give en sådan lov på et tidspunkt, da lovgivningsmagten har sin fulde frihed, i stedet for senere at skulle blive tvunget til at give en lov med tilbagevirkende kraft.

Hans Hækkerup, som i folketinget motiverede socialdemokratiets stilling, anså lovforslaget for en realpolitisk nødvendighed. „Vil vi gøre os håb om, at den lovgivning, vi nu gennemførte, skulle holde, når den blev stillet på prøve, var det nødvendigt at have dødsstrafbestemmelsen med.“ Han pegede også på, at der i besættelsesårene var begået forbrydelser af en sådan modbydelighed, at reaktionen simpelthen måtte blive, at man ikke turde lade de pågældende forbrydere leve videre. For partiets holdning spillede det desuden en rolle, at hvis lovforslaget ikke gennemførtes, havde man så at sige desavoueret rigsdagens holdning i 1945, da det utvivlsomt var nødvendigt at gennemføre dødsstraf. Endelig henviste *Hækkerup* til, at Norge og Sverige havde ment at burde beskytte sig på disse områder med den højeste straf, og at det præventive hensyn talte for at indføre dødsstraf her, hvor man ikke står overfor affektforbrydelser.

Flere af de af *Hækkerup* anførte momenter, således navnlig dødsstraffruslens præventive virkning og nødvendigheden af dødsstraffens eksekution overfor nogle af de personer, der i besættelsestiden havde begået de mest oprørende handlinger, blev i landstinget nærmere udviklet af udvalgets ordfører, *Elmqvist (V)*.

Johs. Christiansen, det radikale venstres ordfører i folketinget, vendte sig mod lovforslaget med følgende argumenter: Dansk Kriminalistforening havde gennem sin halvhundredårige kamp for en på een gang effektiv og humanitær straffebehandling gjort